Intermediarul meu predominant pe lângă Dumnezeu

On Mai 23, 2013

Definește și dezvoltă unitatea ființei tale, asumându-ți totodată răspunderea față de învinuitul din tine.

Doamne ! Dacă exişti ca putere de decizie, acum, printre aceste gânduri persistente care-mi strigă vrute şi nevrute încingându-mi creierul, dacă exişti ca mecanism de manifestare a trăirilor nimicitoare care mă frământă tot mai tare provocându-mi insomnii, revenind şi iar revenind, creându-mi o puternică tensiune internă, te rog stăruie să mă salvezi !

Oh, Doamne ! Dacă prin mine te-ai incarnat în trup de fiinţă omenească, te rog, te implor, îţi poruncesc, căci da, acum tu eşti eu, iar eu sunt tu, să smulgi din mine fără durere acest chin amarnic şi greu, care în aparenţă este dulce, şi care se numeşte " *înverşunare* ". Îţi cer să mă eliberezi de acest fior năprasnic de ură şi duşmănie care fierbe în mine şi-mi stoarce toată vlaga ! Scapă-mă de păcat, ajută-mă să ies din supliciul acestei fortăreţe care este: răzbunarea !

M-am acuzat. Acum vinovatul trebuie să răspundă în faţa judecătorului, în faţa marii instanţe a conştiinţei curate. Ascultă-ţi, deci, sentinţa ! Dar nu se întâmplă nimic. Lovitura de ciocan a judecăţii, gongul prevestitor de rele care mă va înspăimânta cumplit şi mă va prăbuşi definitiv în ruinele vieţii, n-a trezit nimic în mine deocamdată.

În felul în care inima alege binele sau răul, bucăţi din tot ceea ce sunt eu acum, există ceva care mă deranjează şi nu dispare. Determinându-mă să mă îndepărtez de posibil şi să mă apropii de absurd. Ezit să rostesc, fie şi numai în gând, adevăratul nume a omului atât de bun a cărui prezenţă stăruie încă în mine şi nu mă lasă să-mi ducă la bun sfârşit planul.

Un sentiment inechitabil şi prejudicios faţă de mine, o potenţială rezistenţă faţă de impulsul de a face rău mă împiedică să recunosc ceea ce am devenit. Însă, sentimentul de puritate, de cinste, bine înrădăcinat în fiinţa mea, cu care am fost dintotdeauna deprins în existenţa mea cumpătată, s-a scârbit de atâta suferinţă. De aceea, numai înfiinţarea unei direcţii centrate pe răzbunare mă face acum să mă simt mai bine.

Leadership: Poți realiza tranziția în spațiul intermediar dintre o imagine grandioasă și o imagine care se identifică ideii de înfrângere, căutând să schimbi modul originar de manifestare a rezistenței în fața realității cu care te confrunți?

În tot acest moment de imensă neînţelegere şi neclaritate prin care trece, domnul Hobbs este în acelaşi timp spectator, judecător, dar mai ales actor ce-şi joacă duşmănos rolul in spectacolul vieţii altora. Curajos, el încă speră să mai tragă o dată lozul câştigător, dar de această dată mizează mai puţin pe noroc, ci mai mult pe Laura Quinn, complicele lui.

Mai fierbinte ca oricând pulsează într-însul gândul de răzbunare, în mijlocul nenumăratelor contradicţii şi multiplicităţi, contraste, nonsensuri şi perspective, care-l fac şi mai confuz. Punându-l în situaţia de a stârni riposte, de a provoca certuri şi de a isca observaţii şi critici chiar din partea lui însuşi.

Te întrebi dacă nu cumva propriul său Eu îi joacă feste. Dar nu, căci tocmai atunci când Eu-l îi spune să închidă poziţiile de atac, tocmai atunci el deschide altele noi. Şi abia în acest moment de presiune excesivă, când tot sistemul său de valori se destructurează, când în el

crește temperatura de fierbere, când nervii se încordează până la stadiul de maximă suportabilitate, abia acum apare omul întreg în care se creează noi impresii. Abia acum apare imaginea lui nedeformată de o interpretare sau alta. În care Eu-l, supus unei judecăți aspre, este găsit duplicitar și mai ales vinovat.

Hobbs trăiește în balanță cu Eu-l său. Judecătorul din el abdică de la legile scrise și nescrise lăsând loc infractorului activ, care de această dată este pus într-adevăr pe fapte mari, să servească propriului adevăr părtinitor. Dar acest adevăr, supraîncărcat de negativism și răzbunare, este fals, în discordanță cu adevărul unanim acceptat.

Sentimentul de corectitudine este izbit vijelios de unda pătimașă a Eu-lui justițiar. Din ideile sale despre viață, cinste, iertare, grijă față de cine este, Hobbs își plăsmuiește o nouă viziune despre sine.

Rațiunea, știința, credința sunt concentrate simultan în noul lui Eu, mult iubit și acceptat ca pe un prieten și reformator al propriei sale creații: răzbunarea, singura călăuză ce-l mai poate conduce către acceptarea ființei sale trecute prin experiența devastatoare a suferinței.

Leadership: Paznicul propriei tale creații încercă să te gonească din zona ta liberă de manifestare, asociind realitatea pe care o experimentezi cu o imagine de sine construită printr-un răspuns la solicitările unei slăbiciuni de moment?

Există ceva care te deranjează și nu dispare, determinându-te să te îndepărtezi de posibil și să te apropii de absurd? Un sentiment inechitabil, care-ți aduce prejudiciu, te împiedică să recunoști ceea ce ai devenit? Numai înființarea unei direcții centrate pe răzbunare te face să te simți mai bine?

Studiul științific al raportului *bine - rău* , întotdeauna imprecis delimitat în mediul natural de evoluție, constituie obiectul analizei noastre. Investigarea acestui mediu în condițiile unei alte variante de " *a fi* ", exploatarea fără menajamente a omului care răspunde în fața propriei conștiințe, este o cerință esențială în atingerea excelenței în leadership.

Argumentele pro și contra căderii omului în plasa unei vieți riscante, sau ridicării omului la o viață demnă, se obțin cu dificultate, mai ales când valorile acestuia nu se contopesc și nu se anulează în niciun punct. Obligând, deci, la o vastă investigație care abordează mai degrabă contextul și pretextul în care el a fost pus pe "minus".

Aruncă o privire spre omul viu din tine, către executivul central, spre Eu-l care te cunoaște și care-ți șoptește neîncetat gânduri negative, încercând să te convingă că vei reuși să te ridici deasupra propriilor neajunsuri și suferințe numai prin provocarea suferinței altora. În acest caz Eu-l devine paznicul propriei tale creații de răzbunare, încercând să te gonească din zona ta liberă de manifestare în care se reflectă adevăratele preferințe pentru viață.

Poți urmări modul de manifestare a unui fenomen psihic prin compararea unei atitudini care îți accentuează propria centralitate în mijlocul evenimentelor cu răspunderea față de schimbările din circumnstanțele care nu îți sunt favorabile, dar corespund cu percepția despre tine însuți.

În condițiile sumbre ale existenței omului, nemulțumit de ceea ce a devenit urmărindu-și doar interesele meschine, leadershipul se usucă, devine tot mai tern, alunecând spre delăsare, spre înapoi. Îndepărtându-se de realitatea obiectivă, leadershipul se transformă într-o iluzie inconsistentă, dintre cele mai triste, anume că poate menține sub control totul, chiar dacă trăirile îl fac pe om să clocotească în interior.

Iar așa cum spunea romancierul scoțian John Buchan, " *Misiunea leadershipului nu este de a pune măreția în oameni, ci de a o provoca, pentru că măreția este deja acolo* ".

Contestând orice posibilități de " *a fi* " ale omului în perioada lui de tranziție spre auto-guvernare, ca modalitate de înțelegere a evoluției sale posibile, propunem în schimb ca soluție optimă luarea unor măsuri categorice pentru ieșirea de sub o dominație totalitară și incertă. Măreția poate fi esența unei noi doctrine, a unui nou crez, un element care să îl identifice pe lider ca o singură personalitate, neaflată în dualitate cu ea însăși.

Dacă domnul Hobbs, din filmul " *Flawless (2007)* ", și-a făurit idealul său de judecată, Dumnezeul său, prin antiteza față de el însuși, reducându-se la un simplu negativ al imaginii sale reale, - tu, ca lider, ai datoria să-ți înfrumusețezi personalitatea în corelație strânsă cu factorii de mediu, cu obiectivele pe care ți le impui, cu necesitățile existente la un moment dat, sporindu-ți gradul de autocunoaștere și imaginea de sine.

Leadership: Îți poți închipui toate încuietorile vieții doar sub forma de validare a unui model de om exemplar, trecând prin marea aventură a eliberării tale din contextul care te împovărează?

Omul acesta din tine care te pregătește sufletește pentru înțeleapta trăire a vieții, Eu-l acesta care te conduce instinctiv spre anumite decizii și alegeri, autoritatea ta definitorie, este singurul care are întotdeauna putere asupra ta. Ești în mâna lui de îndată ce află de delictul pe care l-ai săvârșit.

Deci, putem spune că ești un fel de învinuit, bănuit oricând de interese obscure și de inconștiență privind situația în care te afli. Practic interpretezi rolul acelui personaj care preia atitudinea indicată de propriul său Eu și o menține cum vrea el, neutră, pozitivă sau negativă, fermă sau șovăielnică, pe tot parcursul piesei în care decorul se schimbă în fiecare moment. Şi în care confuzia morală trece pe primul loc.

Comparându-te cu ceea ce ai devenit, manifestându-ți răspunderea necesară față de învinuitul din tine, vei putea să-ți definești mai bine identitatea, prin faptul că ești pro sau contra reacțiilor extreme. Totodată vei putea să-ți dezvolți unitatea ființei în așa fel încât să corespundă cerințelor leadershipului de calitate.

Măreția unui om stă în felul cum își instruiește Egoul să răspundă cu "DA" la orice schimbare care nu poate fi evitată, dar care poate oricând servi la o mai bună cunoaștere a atuurilor și calităților care decid formula unui rezultat sublim de creație.

Un rezultat sublim de creație se obține prin nevoia de a te abate de la orice influențe străine de conținutul valoric al personalității tale, printr-o desfășurare grandioasă de la un „început" de reflecție asupra semnificației existenței - până la o finalitate a modului în care te adaptezi la cerințele unei realități care te bântuie.

Intermediarul meu predominant pe lângă Dumnezeu scoate în evidență Eu-l care creează necontenit o anumită presiune asupra omului, modelându-i, deformându-i, redimensionându-i personalitatea în raport cu viața care devine nedreaptă în anumite momente.

Ai nevoie de un semn, de o rază de lumină în care să vezi adevărul în toată splendoarea lui? Care este adevărata ta identitate: una supusă Eu-lui aspru, care nu mai este încorsetat în principii și valori sănătoase, sau una supusă Eu-lui care se identifică cu binele, cu adevărul și cu desăvârșirea? Nu te străfulgeră dintr-o dată un morman de întrebări, o durere ascuțită, o viziune cu sensuri mai adânci ce curg confuze?

Definește și dezvoltă unitatea ființei tale, asumându-ți totodată răspunderea față de învinuitul din tine.

Source: https://neculaifantanaru.com/intermediarul-meu-predominant-pe-langa-dumnezeu.html